

CE NE SCRIBU CITITORII ...

CADOU DIN KAIHUI

Material furnizat de Asociația Taichung Kaihulai
Traducere Robertson Maria

Cancerul de sân este cea mai serioasă amenințare pentru sănătatea femeii. În medie sunt diagnosticate zilnic 13 femei cu cancer de sân. Aceste femei, șocate de spaima morții, sunt confruntate nu numai cu pierderea unui sân, ci și cu schimbarea vieții lor sub nenumărate aspecte.

Asociația Taichung Kaihulai (deschide-ți mintea și fii fericit - în limba chineză), o organizație nonprofit, fondată de un grup de supraviețuitoare a cancerului de sân, a ajutat numeroase paciente și familiile lor pe parcursul perioadei critice.

Pentru cei mai mulți dintre membrii Kaihulai, a supraviețui cancerului este un dar al vieții,

deoarece aceștia au redescoperit adevăratul sens al existenței.

Pe parcursul ultimilor 10 ani, voluntarii (supranumiți - îngerii Kaihulai) au înființat mii de secții în cadrul spitalelor, au efectuat vizite persoanelor cu cancer de sân. De asemenea, ei au dus o muncă de informare pe tema cancerului de sân, precum și legată de importanța descoperirii timpurii a tumorii. Printr-un efort fără margini, «îngerii» își propun ca nici o altă femeie să nu traiască spaima și durerea pe care au trăit-o ele.

Sunt din Jhong-Li (nordul Taiwanului), dar soțul meu fiind din Tien Jong, după căsătorie am trăit în partea de mijloc a Taiwanului. M-am căsătorit din

dragoste și am avut trei fiice. Fostul meu soț părea a fi un om de treabă și pentru că niciodată nu ridica vocea, toți îl considerau un om blând.

Niciodată nu l-am văzut nervos. Niciodată nu am avut discuții în contradictoriu, el prefera să plece atunci când eu ridicam tonul. Îmi amintesc că înainte de logodnă - cu trei zile, una din rudele mele mi-a spus, «soțul tău este un jucător împătimit». Tot ce am putut să răspund a fost, «oh, nu, de ce nu mi-ai spus asta mai devreme, acum este prea târziu ! »

În 1990, am descoperit o tumoră. La început am simțit-o numai când eram la ciclu. Dar apoi am constatat că era acolo mereu. M-am prezentat la spital. Mi s-a făcut biopsia și când medicul m-a întrebat de familie, mi-am dat seama că ceva nu e bine. În anul următor ne-am mutat în Taichung, dar soțul meu a plecat să lucreze în Taipei. Eram bolnavă în acea vreme și mă gândeam că nu am mult de trăit. Într-una din zile, cineva a venit să pretindă o sumă mare de bani, datorie făcută de soțul meu la jocurile de noroc. Mi-am dat seama că schimbarea domiciliului a fost în realitate o fugă din fața creditorilor.

După prima operație, am lucrat zi și noapte forțată de nevoie. În 1995 am descoperit o nouă tumoră în apropierea gâtului. După consultul medical mi s-a recomandat terapie endocrină și îndepărtarea ambelor ovare. L-am sunat pe soțul meu. «Acum ți-ai găsit să te îmbolnăvești ? » a fost răspunsul lui. Am plâns și m-am simțit tare nefericită. Pe durata întregii spitalizări m-a vizitat la spital doar o singură dată. La ieșirea din spital, m-a dus acasă și a plecat imediat, fără măcar să îmi pregătească ceva de mâncare.

În aceeași noapte, copilul meu a făcut febră și am fost nevoită, cu copilul în brațe să mă duc la spital. În suflet mi s-a cuibărit ura – aveam un soț dar el nu era interesat de mine sau familia lui.

După o lună de convalescență, m-am dus din nou la lucru. Aveam de plătit rata la casă, taxa școlară și datoriile făcute de soțul meu.

În acel an am înaintat actele în vederea divorțului, care s-a finalizat peste doi ani. Acum dacă mă gândesc la casnicia noastră îmi dau seama cât de rar am fost împreună și că cel mai adesea eu eram în cautarea lui. La urma urmei, divorțul nu era un lucru prea rău.

La trei ani după divorț a apărut o tumoră în cealaltă parte a gâtului. M-am gândit că acesta este sfârșitul. Eram atât de speriată încât nu am găsit drumul spre ieșirea din spital. M-am izbit de Huei-Lin, o voluntară Kaihuai. Am urmat o chimioterapie, iar apoi radioterapie.

În 2002 am descoperit că sufăr de astmă. Nu vroiam să recunosc că de data aceasta cancerul a reapărut la plămân. Am amânat internarea până în iunie. I-am cerut medicului să-mi dea medicamente ce nu provoacă alopecia (căderea părului). De abia îmi găsisem un nou loc de muncă și nu vroiam să apar fără păr. Mi s-a prescris Capecitabine (Xeloda). Acest medicament avea ca efect secundar descumarea pielii de la degetele mâinilor și picioarelor la cea mai mică atingere. Pielea mâinilor era toată crăpată și elimina un miros neplăcut.

M-am gândit să cer să nu mi-se mai facă traheotomie. Doream să mor liniștită. Mi-am amintit de copilărie. Am fost fericită. Eram cel mai mic copil și mama mă iubea foarte mult. Eram legată de mama și pierderea ei, anul trecut, a fost o nouă sursă de suferință pentru mine.

Fiind singurul părinte, copiii mei au devenit foarte independenți. De mici își rezolvau singure problemele, își pregăteau masa. În fiecare zi când mă întorceam din tura de noapte, mă aștepta cu o cană cu lapte. Le-am vorbit copiilor despre moarte încercând să-i fac să o accepte. Fetele și-au cumpărat cărți în legătură cu ceea ce implica moartea.

Mascarea sânelui lipsă mi-a creat probleme, până când am întâlnit membrele asociației Kaihuai.

Înainte vreme lucram mult, având două locuri de muncă. Nu aveam timp liber pentru mine. Acum copiii mei au crescut, sunt optimistă, cred că cu puțin noroc voi fi bine. Sunt fericită că fac parte din asociația Kaihuai. Vin în contact cu mulți oameni. Mi-am făcut mulți prieteni, am învățat să îmi pese de alți oameni și acest lucru mă face fericită.